ప్రతీకారం

ధుమధుమలాడుతూ ఉన్న మొహంతో వచ్చాడు శైలేంద్ర. చంకనున్న పుస్తకాల సంచీ గబుక్కు జార్చి నిర్లక్ష్యంగా బీరువామీదికి విసిరి కోపంగా గోడవారకు వెళ్ళి నించున్నాడు. ఏడు సంవత్సరాలు నిండని వాడి పసిమొహంలో కాఠిన్యం స్ఫురించింది. కందగడ్డలా కందిపోయింది. తల దించుకుని ఆఫీసు కాగితాలు చూసుకుంటున్న రాజేంద్ర తల ఎత్తి కొడుకు అలక గమనించి కించిత్ విస్మయపడ్డాడు. వాడి కళ్ళల్లోని తీవ్ర ప్రతీకారవాంఛ ఏమోనని అనునయంగానే అడిగాడు. "బాబూ! మాస్టారు కోప్పడ్డారా?"- శైలేంద్రకు తండ్రి సానుభూతితో కనుకొలకుల్లోకి దుఃఖమే పొర్లుకువచ్చింది. ఐతేనేం, మగపిల్లవాడుకదా మరి! దర్పమే పుంజుకుందామని వాడి ప్రయత్నం. తండ్రికి తల అడ్డంగా తిప్పి సమాధానమిచ్చాడు.

"మరీ అంత కోప మెవరిమీదరా? బళ్లో నేస్తాలెవరేనా కొట్టారా...చెప్పు, నేను కనుక్కుంటాగా!"

శైలేంద్ర లేత పెదవులు వణికాయి. రెండు క్షణాలూరుకుని "అది కాదు నాన్నగారూ! మాష్టారే దాన్ని కొట్టమన్నారు. అదేమో...అదేమో..." వాడికి చిన్నతనమని పించింది కాబోలు వూరుకున్నాడు. రాజేంద్రలేచి వెళ్ళి వాడి బుగ్గలు పుణికాడు. కుడి చెంపకంటే ఎడంచెంప ఎర్రగా కందిపోయింది. తండ్రి మనస్సు చివుక్కుమంది. "అదెవర్రా! మాస్టారికేం పోయేగాలం? ఎందుకు కొట్టమన్నాడూ..." పార్వతి ఆందోళన వ్యక్తపరుస్తూ వచ్చింది. ఎట్టకేలకు శైలేంద్ర ఒప్పుకున్నాడు. "నాకు పదహారో ఎక్కం రాలేదు. మరి వందనకేమో వచ్చింది. అందుకని..." వాడికి తల్లిని చూసేసరికి మరి దుఃఖం ఆగింది కాదు. పార్వతి గుండెల కదుముకుంది. "అందుకని నిన్ను దానిచేత కొట్టించాడన్న మాట!' ఆమె మాస్టారుని తిట్టుకుంది.

రాజేంద్రకు సంగతంతా అర్థమైపోయింది. "ఒరే బాబూ! రేపు నీవు దాన్ని దవడపళ్ళు రాలగొడుదువులే! ఇవాల్టికి వూరుకో.... అదెవరో మీ అమ్మలాంటిది కాబోలు" అన్నాడు కొడుకును బుజ్జగించి, అదే సందన్నట్లు భార్యను కొంటెగా వీక్షించి.

"వాడికి బుగ్గ ఎలా కందిపోయిందీ చూసీ, మీరు నవ్వుతారేం?" అంటూ పార్వతి వాడి నెత్తుకుని వంటింట్లోకి నడిచింది.

రాజేంద్రకు కాగితాలమీద నిలవలేదు మనసు. అతగాడి పెదవుల మధ్య మందహాసమున్నది. మనస్సు వెనక్కు పరుగెత్తింది. పాతికేళ్ళనాటి స్మృతిచిత్రాలు మెదిలాయి!

రాజేంద్రకు ఏడో ఏడో, ఎనిమిదో ఏడో అది. ఐదోక్లాసు మాస్టర్లందరిదీ ఒకటే తత్వం. వాళ్ళ పద్ధతులకు, వ్యాకరణ సూత్రాలకూ మార్పూ కూర్పూ అసాధారణమే. రాజేంద్రకు లెక్క రాలేదు. ఉన్న ముగ్గురాడపిల్లల్లో ఏడేళ్ళ పార్వతి ఉడుత పిల్లలా యిట్టే వచ్చి "ఇదోనండీ" అంటూ చూపెట్టేసింది లెక్క.

"భేష్! ఈ లెక్క చెయ్యలేనివాళ్ళందరికీ నువ్వు చెంపలు వెయ్యి...బుద్దేనా వస్తుంది" అంటూ మాస్టారు పార్వతికి హుకుం ఇచ్చేశారు.

అప్పటికీ, రాజేంద్ర ధైర్యంగానే వున్నాడు. "నిన్ననే గదా దాన్ని నేను ఎక్కాలు రాపోతే మాస్టారు కొట్టమంటే చిటికవేసి ఊరుకున్నాను. అదిమాత్రం నన్ను కొడుతుందా"ని రెండు జేబుల్లో రెండు చేతులు పెట్టుకుని నించున్నాడు, నిక్కరు జారిపోకుండా కడుపు పూరించి. పార్వతి మొట్టమొదట రాజేంద్ర దగ్గరకే వచ్చింది. ఆ ఈడులో మగపిల్లలకంటే ఆడపిల్లలే కాస్త జబరుగా, ఏపుగా ఉంటారు కదా!

ఎడంచేతి వాటం పార్వతిది!

రాజేంద్ర కుడిచెంప ఛెళ్ళుమంది!!

ఎంత ఠీవిని ప్రదర్శిస్తే మాత్రమేం? పసివాడుకదా! భూమిని పచ్చగా చూసి గ్రుడ్లనిండా నీరు నింపుకున్నాడు. ఆక్షణంలో రాజేంద్రకు పార్వతిని పీక పిసికేద్దామన్నంత కసి వేసింది. కాని యమధర్మరాజులాగ ఎదుటనే వేపరువ్వతో సహా నరసింహమ్మాస్టారు. ఆయనకు కోపం వస్తే 'నర' పదార్థం పూర్తిగా లోపిస్తుంది. సింహమే మిగుల్తుంది.

రాజేంద్రకు ఆవేళంతా పార్వతిని చితక తన్నేయాలని మాస్టారి కాళ్ళల్లో సీసపెంకులు గుచ్చెయ్యాలనీ తలంపులే. ఇంటికి వచ్చి వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాడు. ఆ రాత్రి కలలో బడి, బడిలో తను మాస్టారు! నరసింహం మాస్టారేమో పిల్లాడు-పార్వతి తనకు లెఖ్ఖచేసి చూపించింది. తనేమో "వాడ్ని దవడ వాయగొట్ట" మన్నాడు. అచ్చం నరసింహం మాస్టారి కేసి, నరసింహం మాస్టారిలాగే చూసి-పార్వతి 'చిత్తం" అంది తను చూసిన అల్లాఉద్దీన్ సినిమాలో అల్లావుద్దీన్ భూతం తెచ్చిన దేవకన్యలాగ -అంతే! చెళ్ళుమంది నరసింహం మాస్టారి దవడ మీద! కాని రాజేంద్రకు కసి తీరలేదు. అసలు తను పార్వతిని దవడ వాయగొట్టాలి. దాని జెడ యింతపొడుగుంటుంది. దాన్ని దొరకపుచ్చుకుని ...దాన్ని దొరకపుచ్చుకుని... ఐతే ఆ కల మాత్రం రాలేదు. రెండు రోజులకి తగిలిన దెబ్బకంటే మిన్నగా ఆ పసిహృదయం దెబ్బతిన్నదేమో జ్వరం వచ్చింది.

జ్వరం వదిలి రాజేంద్ర బళ్ళోకి వెళితేమాత్రం? పార్వతి రాలేదు. రాజేంద్రకి పార్వతి ఏమయ్యిందీ అన్న జిజ్ఞాస పీడించింది. "పార్వతి నాన్నగారు బదిలీ అయిపోయారు. అది గూడా, మాస్టారికి చెప్పి వెళ్లిపోయింది. మాకందరికీ జేజేలు చెప్పింది. మరి నువ్వు రాలేదుగా. నువ్వొస్తే...యిదో ఈ చాకలేటు యిమ్మంది" మరియమ్మ చెప్పింది. రాజేంద్ర మొహం చూసి ఆ పిల్ల జాలిపడ్డది. రాజేంద్ర తీవ్రమైన కళ్ళల్లో ప్రతీకార వాంఛ-బహుశా ఇవాళ శైలేంద్ర కళ్ళలోని అవమానంలాంటిదే-చూసి మరియమ్మ కంగారు పడ్డది. "పోనిలే రాజా! నీ నేస్తం నేనుంటాగా" అంది- రాజేంద్ర చాకలేట్ పుచ్చుకుని విస్సిరి నేలని కొట్టాడు- మరియమ్మ తననుగాని తంతాడనుకుందో యేమో-పారిపోయిందక్కడినుంచి.

అసలైన ప్రత్యర్థి ఎదుట లేకపోవడంతో రాజేంద్ర మనస్సు నరసింహ్మామ్మాస్టారిమీద ఉదాసీనత వహించింది. కాని పార్వతిని మాత్రం వెదుకుతూనే ఉంది. అటు తర్వాత రాజేంద్ర హైస్కూల్లో చేరాడు. వాళ్ళ నానన్నగారికి బదిలీ అయితే కాకినాడలో కాలేజీలో చేరాడు. అతగాడు మాత్రం పార్వతిని వెదుకుతూనే ఉన్నాడు. నరసింహమ్మాస్టారునే అడిగాడు ఐదో క్లాసు పాసవుతూ ఉన్నప్పుడు "పార్వతీ వాళ్ళు ఏవూరు వెళ్ళారని?" ఆయన బహుశా రాజేంద్ర చూడగా నవ్వడం అదే మొదటిసారి- "కాకినాడరా...ఏం వెడతావా!" అన్నాడు నవ్వుతూను.

తన క్లాసుమేట్లు ముగ్గురు అమ్మాయిలు-అయితే ఎవతె పేరూ పార్వతికాదు. ఎవతె బుగ్గమీదా తేనెరంగు పుట్టుమచ్చ లేదు. రాజేంద్ర అన్నీ మర్చిపోయాడు. ఆఖరికి నరసింహమ్మాస్టారి మొట్టికాయలు కూడా మర్చిపోయాడు కాని పార్వతి బుగ్గమీద పుట్టుమచ్చ మాత్రం గుర్తుండిపోయింది. కొడితే చెంపమీదే కొట్టాలి తను. కాని పార్వతెక్కడ?

తన దవడ వాయగొట్టింది గనక తనకి జ్ఞాపకం ఉంది- మరి ఆ పిల్లకి ఏం జ్ఞాపకం ఉంటుంది? అదీగాక తనెంత మారిపోయాడు-ఉంగరాల జట్టు వచ్చేసింది. మొహంమీద మీసం, గడ్డెం పెరిగిపోయాయి-"నా మొహాన ఏ పుట్టుమచ్చా లేదాయిరి" అని ఎప్పుడేనా పైలాపచ్చీసులో ఉన్న రాజేంద్ర తలపోసేవాడు.

కాని పార్వతి మాత్రం తటస్తపడలేదు.

అయితే ఒకనాడు దైవికమైన సంఘటన ఒకటి జరిగింది. ఇంటర్ కాలేజియేట్ డిబేట్లు జరిగాయి రాజేంద్ర ఫైనలియర్‌లో. అవి ఏ ఏడాది జరగవు గనక? కాని రాజేంద్ర ఆ ఏడాది తన కాలేజీ తరఫున ప్రతినిధిగా ఎన్నికయ్యాడు.

స్ఫురద్రూపి, మాటకారి,. వీటికి తోడు వినమ్రుడు రాజేంద్ర. అటువంటి అభిప్రాయం కాలేజీలోని అమ్మాయిలకు సైతం వుందని ఎవరి నమ్మకం ఎలా వున్నా, తను నమ్మేవాడు రాజేంద్ర. ఇందులో ఒక్కతె పేరు పార్వతి. అయినాసరే సాచి లెంపకాయ కొట్టి ఆనక క్షమాపణ చెబుదామనుకునే వాడు రాజేంద్ర, రాజేంద్రకి నవ్వు వచ్చేది తనలోని ఈ విపరీత ప్రతీకార వాంఛకు.

విశాఖ కాలేజీనించి ఓ అమ్మాయి డిబేట్‌కి వచ్చిందంటే-అదో విశేషమైపోయింది మిగతా

టీములకు. మాటాడ్డంకంటే, మజాగా ఆలోచించడంలోనే గడిపేశారు కొందరు.

వేదిక మీదకు టీముల నాహ్వానిస్తున్నపుడే మొదటిసారి కంటబడింది. ఆ ఏకైక నారీ ప్రతినిధి. వెన్నెలలాంటి తెల్లని చీరెలో చందమామలాంటి మొహం. దానిమ్మ పువ్వులాంటి నోరు. ఆ చంద్రవదన మొహాన తేనెరంగు పుట్టుమచ్చ విద్యుత్ కాంతిలో మిలమిలా మెరుస్తున్నది. అదీ ఎంత? కందిబద్దంత! రాజేంద్ర ఉలిక్కిపడ్డాడు. పార్వతి కాబోలు- మరి ఈ రతీదేవికిన్నీ, అతని హృదయ ఫలంకమీది లాగూ గౌను పార్వతికీ పోలికలెలా కలుస్తాయి? రాజేంద్రకు అద్దాన పడిన పాదరసంలాగ మనసు నిలకడ తప్పింది. 'స్త్రీలకున్నూ పురుషులతో సమాన హక్కులు కావాలి' అంటూ వాగ్యుద్ధం జరిగింది వేదికమీద. జలపాతంలాంటి ఉధృతంలో మాట్లాడుతూ ఉండటం, అంతలో అధ్యక్షులు "టింగ్" మని బెల్లు కొట్టటం-అక్కడికది సమాప్తం. జనం గొల్లుమనడం.

రాజేంద్ర ఎదనుమాత్రం ఈ పార్వతీ ఎడమచెయ్యి వాటం పార్వతి అవునా కాదా? తనేం చెయ్యాలి? మరి దవడమీద ఈ పిల్లని కొట్టడం అంటే మాటలా? పురుషుల హక్కుల గొడవ మాటకేంగాని...స్త్రీలకున్న ప్రత్యేక హక్కుల సంగతి తనకు తెల్సును కదా! ఆ పిల్ల మఖమల్ చెప్పులు తొడుక్కుంది కూడాను! శాటిన్‌లాంటి ఆ చిన్నదాని బుగ్గలమీద తను? రాజేంద్రకు ఇన్ని సంవత్సరాలుగా పెరిగిపోయిన పగ-కసి అంతా నాటితో, చేత వేసుకున్న అల్కహాలు చుక్కలాగ కరిగి పోసాగింది.

"ఆవిల్లంది తదగణ్యానంత..." అన్నట్లు సత్యభామ విల్లు సంధించే పోజులో మైకును పట్టుకుని నించున్నది మిస్ పార్వతి. సభ మెడ రిక్కించింది. సెలయేటి తుళ్ళింతలు ఆమె పలుకులు. జలపాతపు ఉధృతం కాదు. జనం ఓహ్! చప్పట్లు, అందులోకీ విద్యార్థినీ జనం చప్పట్లు- తర్వాత మిస్టర్ రాజేంద్ర...రెండుసార్లు ఎనౌన్సు చేస్తేగాని తన కుడిచెంపను తడుముకుంటూ ఉన్న రాజేంద్రకు తెలివి రాలేదు.

"ఎవరొద్దన్నారు? స్త్రీలకు పురుషులతో సమాన హక్కులు?" అదీ ఆరంభ వాక్యం రాజేంద్రది. విస్తుపోయారంతా. ప్రతిపాదిస్తున్నాడా యితగాడు? "యూ ఆర్ టు టాక్ ఎగెన్స్ట్" జనం చప్పట్లు! రాజేంద్ర చలించలేదు. అతని తుమ్మెదల దండులాంటి ముంగురులు విద్యుత్కాంతిలో మెరుస్తున్నాయి!

"ఈ దేశంలో స్త్రీలకున్న ప్రత్యేక హక్కులు వదులు కుంటామంటే ఎవరు కాదన్నారు సమాన హక్కులు? తప్ప కుండా నేటినుంచి బస్సుల్లో ప్రత్యేక సీట్లు తీసెయ్యండి- తీసెయ్యండి రైలు బళ్ళలో ఆడవాళ్ళ పెట్టెలు-మగవాళ్ళ పెట్టెలమీద కూడా రాయండి మగవారికి మాత్రమే అని- కళాశాలల్లో ఆడపిల్లలకెందుకు ప్రత్యేక విశ్రాంతి గదులు? ఉంటారా? వారున్నూ పురుషులకుమల్లే చింతచెట్ల క్రింద లీజర్ అవర్స్‌లో-ఎందుకయ్యా? వారికి సగం రేట్లు-విశ్వవిద్యాలయం బస్సుల్లో? వారికీ సమానహక్కులివ్వండి పాపం!.... నటనగూడా ఉంది రాజేంద్ర దగ్గర...అలా సాగించాడు వాదన. "ఈ ప్రత్యేకతలు వద్దా? ఏమో, నేననుకోను, ఉత్త మన రొదనే గాని స్త్రీలు సమాన హక్కులు కోరుతారని- వాళ్ళకే అవన్నీ కావలసి వస్తే కొన్ని వదులు కోవాలి-మన ఆదిశక్తి పేరు మార్చాలి. మన భరతమాత

నామధేయమున్నూ మార్చాలి- హరి భగవాన్! వారు కనడం మానేస్తే మనం- ఇంపాజిబుల్ విధాత తీర్చవలసిన ఈ చిక్కును సోదరీమణులు-ఆఫ్టర్ ఆల్ మగవాళ్ళం మనల్నేమని అడుగుతారు? వారిప్పటికన్నా సమాన హక్కులు కావాలని-ఉన్న అంతస్థునుంచి దిగజారుతామంటే వెల్‌కమ్! మనకు అభ్యంతరం నాస్తి...నో అబ్జక్షన్" యిలా అన్నప్పుడు రాజేంద్ర కొంటెగా పార్వతిని వీక్షించాడు. ఆ పిల్లరెండు బుగ్గలు కందిపోయాయి. జనం చప్పట్లు మిన్ను ముట్టేయి.

రాజేంద్రకు పార్వతి తన నెప్పుడో దవడమీద కొట్టిందన్న పగ పోయింది సరే--యిప్పుడు మరొక్కసారి కొట్టకూడదూ? అనిపించింది-అంతలో రివ్వున రానే వచ్చింది పార్వతి. ఆయింతా మళ్ళీ- ఊహు...లేదు-యింతమందిలో అలాంటిదేం చెయ్యదు! ఎందుకేనా మంచిది... రాజేంద్ర కుడిచేయి "ఎటెంషన్"లో వుంచుకున్నాడు. "కంగ్రాచ్యులేషన్స్...మీదంతా కుతర్కం...ఉత్తదగాకోరు మాటలు?' ' అభినందించింది రెండో ప్రయిజు మాత్రమే పుచ్చుకున్న పార్వతి.

రాజేంద్ర నవ్వేశాడు."దవడ వాయగొడతారా? మళ్ళీను!"- పార్వతి తెల్లబోయింది. చక్రాలంతేసి కళ్ళతో యిలా చూసి "ఎప్పుడు కొట్టానేమ్..." అన్నది. అంతలో ఎవరో ఆ పిల్లను మరిద్దరాడపిల్లలు అక్కణ్నుంచి లాక్కుపోయారు.

రాజేంద్రను అభినందనల పరంపర ముంచేస్తున్నా--"అన్నా! పార్వతి మర్చిపోయిందే" నన్న మనోవ్యథ పీడించసాగింది. ఏమయితేనేం, పార్వతి మళ్ళీ అగుపించలేదు. తన ప్రతీకార వాంఛ మంత్రించినట్లు అదెప్పుడో పోయింది. సరే...అందుకు ప్రతిగా వ్యథ మిగిలింది.

రాజేంద్రకు పార్వతి తన ఎదుట నిల్చింది క్షణమే అయినా, అదే అనుభూతి, ఎన్నో మధుర భావాలకు ప్రాతిపదిక అయ్యింది. అటు తర్వాత ఆర్నెల్లు గడిచాయి. డిగ్రీ వచ్చింది. ఇంట్లో "ఓ ఇంటివాడివి" కమ్మని బలవంతమైన ఒత్తిడిన్నీ రాసాగింది. రాజేంద్రకుమాత్రం పార్వతి తలంపు మొలకెత్తి మొగ్గ దొడిగి దినదిన ప్రవర్ధమానం కాసాగింది. అలనాడు దవడమీద కొట్టి ప్రతీకార జ్వాల రేపింది కాని- ఈసారి హృదయం దోచుకుని కార్చిచ్చు నింపి మరీ వెళ్ళిపోయింది.

ఎవరితోనైనా అంటే ఏమంటారు? నవ్వుతారు...పిచ్చాడివిరా భాయ్...స్వప్నసుందరి కథ కాదురా జీవితం! అంటారు. అందుకే రాజేంద్ర మూగ తపస్సు చేశాడు. మరి తపస్సు ఫలించదా!

ఒకనాడు: మద్రాసు హౌరామెయిలు తన మామూలు ప్రకారం క్రిక్కిరిసి పరిగెడుతూ రాజమండ్రిలో ఆగింది. రాజేంద్ర అక్కడినుంచి అందులోకి భుజశక్తీ యుక్తీ అంటే కిటికీలోనుంచి దూసుపోవడం వినియోగించి ఎక్కేశాడు! మెయిలు ఆ ప్రక్క స్టేషను కెళ్ళే లోపున-తన కాలూ చెయ్యీ ఎక్కడివక్కడ వున్నాయని స్థిమితపడడమేగాకుండా మరో మంచివాడి ట్రంకుపెట్టేమీద కూచుందికి సానుభూతి కూడా సంపాదించాడు. రాజేంద్ర రైల్వేవాళ్ళను కాస్సేపు మనసారా తిట్టుకున్నాడు. మరి మనను తిట్టినట్లు పగవాళ్ళున్నూ తిట్టరుగా! అయితే తాను రైల్వేకు పగవాడా? కాదు.. ఆత్మీయుడు. అందుకనే నాలిక్కరచుకుని ఆ ప్రయత్నం విరమించుకుని-పెట్టెలో కలయబార చూశాడు. అంతలో తళుక్కున

ఒక్క మెరుపు మెరిసింది! ఆ విద్యుల్లత నన్ను కలువకాడలా-అందరు పరపురుషుల మధ్య-ఎవరినీ తాకకుండా ఎలాగో మీదిబల్ల అంచు పట్టుకుని, దివినిఉంచి భువికి దిగు దేవకన్యలా నుంచుంది. రాజేంద్రకు కెవ్వుమని కేకవేద్దామన్నంత ఆనందమయ్యింది. పార్వతి!...ఎవరా సుందరి...పార్వతి!... అమాంతం ఎగిరి గెంతేసి...అయితే రాజేంద్ర అంతలో మేల్కొని, ఆ అమ్మాయి తనను గుర్తించిన చిరునవ్వందుకుని...తను దిగ్గున లేచి..."ప్లీజ్! ఇటు కూచోండి" అన్నాడు. పార్వతి "మరి మీరో?" అన్నది. నేను మీ "ఉద్యోగం పుచ్చుకుంటా" నన్నాడు నవ్వుతూ. ఆమె బుగ్గమీది తేనెరంగు పుట్టుమచ్చను తనివిదీరా వీక్షించి...

అటు తర్వాత ప్రయాణమంతా ప్రేమాయణమే అయ్యింది. అప్పటి ప్రయాణమే వాళ్ళ ప్రేమకు నాంది అయి, ఆనక ప్రస్తావన సవ్యంగా ముగిసి (అదృష్టం కదా) ఈ సంసార నాటకం రక్తిగట్టింది. మరి శైలేంద్ర అందుకు ప్రత్యక్ష నిదర్శనం కాదా?

రాజేంద్రకు గతమంతా ఎదను దూరి కితకితలు పెట్టింది. తన ప్రతీకార వాంఛ ఆఖరికి పార్వతి బుగ్గమీద చేత్తోగాక నోటితో తీర్చుకోవలసి వచ్చినందుకు అతగాడు దైవాన్నభినందించుకున్నాడు.

రాజేంద్ర అంతా నెమరు వేసుకుని ఉలిక్కిపడ్డట్టు "పారో" అన్నాడు. "అదేమిటండీ" అంటూ సంరంభంగా వచ్చింది పార్వతి. ఆమెను గాభరా పెట్టినందుకు సిగ్గుపడి "ఉహూ! మరేంలేదు...మన శైలేంద్రంతా నాపోలికే!" నన్నాడు.

"భేష్! సరిపోయింది. ఇదా మీ పరిశోధన!" కిలకిలా నవ్వింది పార్వతి.

"అంతేనా? ఇంకా ఉంది" చిలిపిగా నవ్వాడు రాజేంద్ర. తన దగ్గరగా వచ్చిన పార్వతిని నడుంచుట్టూరా చెయ్యివేసి దగ్గరకు లాక్కొని... చెవిదగ్గరగా రహస్యం చెప్పేవాడిలా మొహం పెట్టి అన్నాడు. "మనవాడి దవడ కందగొట్టిన ఆ చిన్నదిమాత్రం...నీ పోలిక కాదు. ఎందుకంటే మన వాడి ఎడం చెంప కందిపోయింది...నీది పురచ్చేతి వాటమాయె.."

భర్తని విడిపించుకుని కందిపోయిన చెక్కిళ్ళు సొట్టలు పడగా నవ్వి..."పొన్లెండి...రేపా కోడలు వస్తే కుడిచేత్తో వాయిస్తుంది లెండి మీ దవడకూడా" అంటూ శైలేంద్రతో "వస్తున్నారా బాబూ! ఇదో యిక్కడ మీ నాన్నగారు అంతా నువ్వు ఆయన పోలికేనుట... అంటూ తెగ గర్వపడుతున్నారు..." అన్నది.

"మరి గర్వమే...మనిషికి సంసారం స్వర్గతుల్యమైతే యింక కోరదంగిందేముంది?" అనుకున్నాడు తృప్తిగా ఫైల్లో మునిగిపోయే ముందు రాజేంద్ర.

(1960, ఆంధ్రపత్రిక వారపత్రిక)